

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **O. Z.**, zast. Mgr. Vítem Burešem, advokátem se sídlem Dobrovského 50, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, čj. CPR-13070/ČJ-2013-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2015, čj. 32 A 74/2013-34, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala dne 12. 9. 2013 dvě rozhodnutí, kterými žalobkyni uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, tj. z důvodu, kdy je cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie správní orgán I. stupně stanovil v délce 6 měsíců. Dále žalobkyni uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Odvolání žalobkyně žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem označeným v záhlaví.

[2] Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížnost. Součástí kasační stížnosti byl též návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka svůj návrh stručně odůvodnila v části V. kasační stížnosti, kde uvedla, že v daném případě reálně hrozí nežádoucí právní i procesní stav existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Tento stav je dle stěžovatelky v rozporu s právní jistotou, v čemž stěžovatelka současně spatřuje újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Přitom odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2005-49, a na další rozhodnutí zdejšího soudu, sp. zn. 6 As 58/2013, ve kterém Nejvyšší správní soud za obdobných okolností návrhu vyhověl.

[3] Žalobkyně se k návrhu stěžovatelky vyjádřila prostřednictvím svého zástupce dne 17. 4. 2015. Uvedla, že stěžovatelka netvrdí ani nenaplní žádný z důvodů předvídaných v § 73 odst. 2 s. ř. s. Není tak zřejmé, jaká újma by jí mohla nepřiznáním odkladného účinku vzniknout, ani jaké skutečnosti by mohly vést k právní nejistotě účastníků řízení. Žalobkyně tvrdí, že právní jistota vyplývá z rozhodnutí nezávislého soudu. Pokud soud dospěl k závěru, že postup správních orgánů byl ve věci žalobkyně v rozporu se zákonem, nelze tento stav jakkoliv dále prodlužovat a konzervovat do doby, kdy o věci bude rozhodovat Nejvyšší správní soud. Je to žalobkyně, která od zahájení správního řízení, tj. od 20. 6. 2013, čelí právní nejistotě týkající se pobytu na území ČR a s tím spojené osobní až existenční nejistotě. Proto zcela legitimně očekává, že soudní rozhodnutí vyvolá právní následky v něm obsažené, a to bez ohledu na skutečnost, že bylo napadeno kasační stížností. Není sporu o tom, že povolený pobyt žalobkyně není v rozporu s důležitým veřejným zájmem a stěžovatelka neuvádí žádné okolnosti tohoto charakteru. Žalobkyně proto navrhla nepřiznat odkladný účinek kasační stížnosti.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh přiznat, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (přiměřené použití § 73 odst. 2 s. ř. s.).

[5] K tomu zdejší soud uvádí následující. Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatelka uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[6] Současně platí, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je vyhrazeno pro ojedinělé případy, kdy by okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné *faktické* důsledky, např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, na který odkazuje též stěžovatelka).

[7] Stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opřela toliko o obecné tvrzení budoucí možné koexistence dvou protichůdných rozhodnutí stěžovatelky, pokud by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil,

pokračování

avšak stěžovatelka by v mezidobí vydala rozhodnutí odpovídající právním závěrům krajského soudu v napadeném rozsudku. Možnost existence dvou odlišných správních rozhodnutí ve stejné věci však nelze bez dalších zvláštních okolností automaticky považovat za nepoměrně větší újmu ve smyslu cit. ustanovení, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Přestože stav, kdy by vedle sebe po obživení zrušeného správního rozhodnutí existovala dvě rozhodnutí v jedné věci, je nutno hodnotit jako negativní, na což ostatně upozorňuje i sám rozšířený senát v cit. rozhodnutí čj. 2 Ans 3/2006-49, jedná se o důsledek způsobený povahou kasační stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku. Jinými slovy to, co stěžovatelka označuje za právní nejistotu, není mimořádnou situací, jež by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodňovala. Naopak, takováto situace je pravidelným důsledkem situace, v níž předmětem kasačního přezkumu je rozsudek krajského soudu o zrušení správního rozhodnutí.

[8] Skutečnost, že stěžovatelka je povinna procesně postupovat v souladu s právním názorem krajského soudu, dle Nejvyššího správního soudu nepředstavuje hrozbu nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám ve smyslu § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Pokud by Nejvyšší správní soud na základě této argumentace přiznal odkladný účinek kasační stížnosti, fakticky by popřel smysl § 107 odst. 1 s. ř. s., neboť na základě toho by musel přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, které je výjimkou z pravidla, rozšířit na téměř všechny věci, v nichž by kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání jejího odkladného účinku podával správní orgán. Za situace, kdy stěžovatelka nijak blíže další zvláštní okolnosti, které by pro ni znamenaly nepoměrně větší újmu, než která by mohla být tímto postupem způsobena např. žalobkyni, nespecifikuje, nelze hovořit o splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu